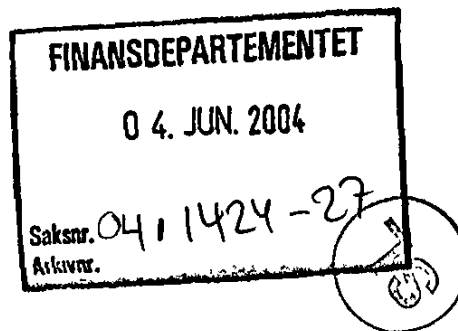

DET KONGELIGE
SAMFERDSELSDEPARTEMENT

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

Deres ref
04/1424 SA AEL/rla

Vår ref
04/775-5 JIE

Dato
01 06 2004

Høring om kjøp av elektroniske kommunikasjonstjenester fra utlandet, Svalbard og Jan Mayen

Vi viser til brev fra Finansdepartementet av 21. april 2004, vedlagt høringsnotat om ovennevnte. Samferdselsdepartementet har forelagt høringsnotatet for Post- og teletilsynet. Post- og teletilsynets kommentarer til høringsnotatet er innarbeidet i våre merknader nedenfor

1. GENERELLE MERKNADER

Samferdselsdepartementet er enig i hovedtrekkene til endringer i merverdiavgiftsloven som redegjort for i høringsnotatet punkt 2. Vi er enig i prinsippet om at tjenester bør avgiftsberegnes der hvor de faktisk forbrukes, for å unngå at samme tjeneste ikke avgiftsberegnes i to land (dobbel avgift) eller ikke avgiftsberegnes i noe land (null avgift). Vi påpeker imidlertid at anvendelsen av dette prinsippet kan by på større kontrollmessige utfordringer for såkalte "call back"-løsninger, jf. nærmere punkt 4 nedenfor.

2. MERKNADER TIL HØRINGSNOTATET PUNKT 3.1 OM BEGREPSBRUK

Som Finansdepartementet legger til grunn, er det ikke lenger hensiktsmessig å benytte begrepet "teletjenester" i regelverkssammenheng, både fordi regelverket for øvrig ikke lenger inneholder noen definisjon eller henvisning til teletjenester, og fordi grunnlaget for å skille mellom tele- IT- og medieoverføringstjenester i det vesentlige er bortfalt på bakgrunn av den konvergens som har funnet sted i sektoren.

I høringsnotatet punkt 3.1 fremgår det at ved forslag til nytt regelverk om merverdiavgift på ekomtjenester, er det viktig at begrepsbruken forholder seg til gjeldende regelverk på området. Samferdselsdepartementets oppfatning er at regelverket vedrørende merverdiavgift på ekomtjenester ikke bare bør forholde seg til,

Postadresse
Postboks 8010 Dep
0030 OSLO

Kontoradresse
Akersg 59

Telefon
22 24 90 90 / 22248353
Org nr
972 417 904

Luft- post- og teleavdelingen
Telefaks
22245609

Saksbehandler
Jon Inge Engesmo
22248173

men også være *i samsvar med* begrepsbruken i regelverket for elektronisk kommunikasjon.

I høringsnotatet blir det fremsatt som alternativ å benytte begrepet "tjeneste som gjelder elektronisk kommunikasjon" isteden for ekomlovens begrep "elektronisk kommunikasjonstjeneste". Dette begrunnes for det første med at definisjonen i ekomloven også omfatter tjenester som "i det vesentlige" omfatter formidling, mens Finansdepartementet fremhever det som ønskelig at vurderingen av om det foreligger en samlet eller to ulike tjenester gjøres direkte under merverdiavgiftsregelverket. Samferdselsdepartementet antar at dersom en ønsker å gi uttrykk for at vurderingen av om det foreligger en samlet eller to ulike tjenester bør foretas direkte under merverdiavgiftsregelverket, kan dette mest hensiktsmessig uttrykkes direkte i forskriftsteksten. Vi antar imidlertid at begrepsbruken "i det vesentlige" også vil kunne være hensiktsmessig for å oppnå formålet med endringene i forskrift om merverdiavgift

Videre blir det anført at det ikke følger av ekomlovens definisjon av elektronisk kommunikasjonstjeneste at også overføringskapasitet er omfattet, men at dette kun følger av definisjonen av overføringskapasitet. Samferdselsdepartementet er ikke enig i denne vurderingen. Lovens definisjoner må leses i sammenheng. Tilbud av overføringskapasitet er åpenbart et tjenestetilbud og omfattes slik sett av ordlyden i definisjonen.

Under henvisning til det som er sagt ovenfor om begrepsbruk fastholder vi at ekomlovens begrep "elektronisk kommunikasjonstjeneste" bør nyttes i forskriften. Samferdselsdepartementet forutsetter også at Finansdepartementet i det videre arbeidet legger til grunn Samferdselsdepartementets forståelse av ekomlovens tjenestebegrep. I motsatt fall ber vi om å bli kontaktet for eventuelt å kunne gi en nærmere redegjørelse for sammenhengen mellom definisjonene i ekomloven § 1-5

For øvrig deler vi Finansdepartementets oppfatning av at alternativet "tjeneste som gjelder elektronisk kommunikasjon" på en uheldig måte vil kunne oppfattes som at tjenester knyttet til elektronisk signatur og elektronisk handel omfattes av merverdiavgiftsregelverket

3. MERKNADER TIL PUNKT 3.2 OM AVGRENSNING AV REGELVERKET MOT LEVERING AV INNHOLD

Vi viser til at merverdiavgiftsloven § 5b tredje ledd foreslås videreført for alle "elektronisk leverte tjenester", så fremt vederlaget for dette "innholdet" oppkreves av ekomtilbydere. Vi stiller spørsmål ved hensiktsmessigheten av et avgiftsmessig skille mellom tjenester som innkreves av ekomtilbydere (avgiftspliktig), og tjenester som ikke innkreves av ekomtilbydere (ikke avgiftspliktig). Dette synes tilsynelatende å innebære en ubegrunnet konkurranseulempe for de tjenestetilbydere som krever inn

vederlaget for sine tjenester direkte av kunden i forhold til de tjenestetilbydere som velger alternative betalingsordninger.

4. MERKNADER TIL PUNKT 3.4 OM KONTROLLPROBLEMER MHT. KONTANTKORT

I høringsnotatet vises det til at tilbyder av offentlig teletjeneste etter ekomforskriften § 6-2 skal føre oversikt over enhver sluttbrukers navn, adresse og nummer/adresse for tjenesten. Av dette utledes at kontrollproblemer knyttet til avgiftsberegning for bruk av kontantkort ikke vil oppstå. Vi bemerker til dette at ikke alle registreringspliktige tilbydere i dag fører oversikt over sine kontantkortkunder. Post- og teletilsynet er for tiden i dialog med tilbyderne om dette, og vil forfølge saken for å få på plass en registreringsordning for alle kontantkortkunder. En slik ordning vil imidlertid ikke være på plass til 1. juli 2004, det vil si på tidspunktet for ikrafttredelsen for de foreslåtte endringene i merverdiavgiftsregelverket.

I høringsnotatet vises det videre til at en ekomtilbyder for eksempel kan tilby sine tjenester både til danske og norske forbrukere, og at det geografiske stedet for kjøpet av kontantkortet ikke vil være til hinder for at ekomtilbyder forholder seg til hvilket abonnement som innbetalingen deretter knyttes til. Vi er enig i Finansdepartementets vurderinger på dette punkt. Vi bemerker imidlertid at det for oss og Post- og teletilsynet er ukjent at ekomtilbydere tilbyr de samme kontantkort i Norge som i utlandet.

Høringsbrevets punkt om merverdiavgift for telefonkort, i notatet kalt "call back" løsninger, viser til at disse tilbyderne er vanskelig å nå, blant annet fordi tilbydere av slike tjenester ikke er registreringspliktige. Ekomforskriften § 6-2 regulerer registreringsplikten for tilbydere av offentlig telefontjeneste. Post- og teletilsynet har først og fremst vært konsentrert om å sikre registrering av tilbydere av tjenester som åpenbart er registreringspliktige. Utviklingen av en rekke nye tjenester har gjort det nødvendig å ta nærmere stilling til hvilke av disse tjenestene som eventuelt vil være registreringspliktig og ikke. I tråd med Post- og teletilsynets foreløpige vurderinger vil call-back tilbydere være omfattet av registreringsplikten, men Post- og teletilsynet har ikke tatt endelig stilling til dette. Post- og teletilsynet har opplyst oss om at det vil være betydelige vanskeligheter med å få registrert alle disse tilbyderne. Vi deler Finansdepartementets oppfatning når det gjelder det videre arbeidet med problemstillingen knyttet til avgiftsbelegging av disse tjenestene, men antar at det uansett vil knytte seg særlige avgiftsmessige vansker knyttet til avgiftsberegningen for "call back" tjenester. [Ansvarlig enhet i Post- og teletilsynet for disse spørsmålene er Avdeling for strategi, adressering og sikkerhet, Seksjon for strategi og markedsinformasjon. Post- og teletilsynet har opplyst at seksjonen kan kontaktes for eventuelle spørsmål vedrørende problemstillingen.]

5. MERKNADER TIL PUNKT 4 OM GJENNOMFØRING

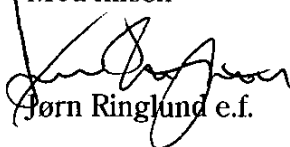
I høringsnotatet legges det til grunn at merverdiavgift skal kreves opp ved stedlig representant. Det vises også til (på side 5) at lignende prosedyre for innkreving av merverdiavgift benyttes innen EU. Samferdselsdepartementet antar at et krav om stedlig representant kan innebære økonomiske kostnader som i praksis kan oppfattes som et etableringshinder for tilbyderne.

Norske myndigheter er bundet av EUs reguleringspakke på området for elektronisk kommunikasjon, herunder det såkalte autorisasjonsdirektiv 2002/20/EF. Direktivet inneholder en uttømmende oppramsing av hvilke vilkår som gis i ekomlovgivningen for tilbydere av elektronisk kommunikasjon, jf. direktivet art. 6. Artikkel 6 forutsetter tilsynelatende at andre vilkår kan følge av lovgivning som ikke er sektorspesifikk, jf. fortalen nr. 18. Rettssituasjonen på dette punkt må imidlertid anses som uavklart.

Vi viser videre til at i henhold til utkast til nytt tjenstedirektiv art. 16 c)¹ skal medlemsland ikke “ ..restrict the freedom to provide services in the case of a provider established in another Member State, in particular, by imposing an obligation on the provider to have an address or representative in their territory or to have an address for service at the address of a person authorised in that territory”. Direktivet gjelder ikke på området for elektroniske kommunikasjonstjenester, jf. direktivutkastet art. 2b) Direktivet gir imidlertid uttrykk for et synspunkt av generell karakter om at myndighetene bør være varsomme med å opprettholde ordninger som er så kompliserte eller tyngende at de kan føre til mindre innovasjon og utvikling av tjenester. Dette hensynet gjør seg gjeldende også for elektroniske kommunikasjonstjenester.

Vi anbefaler på denne bakgrunn at Finansdepartementet vurderer nærmere hvorvidt en forenklet registreringsordning på hensiktsmessig måte kan innføres som alternativ til stedlig representant.

Med hilsen

Jørn Ringlund e.f.

for Jens C. Koch

Kopi til:
Post- og teletilsynet

¹ Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on services in the internal market (COM (2004) 2 final)